

Zonsondergang op een gewone dag in een gewone week...

Je krijgt niet zo gauw de kans om een zonsondergang te fotograferen op het water. Vandaag reed ik drie keer op en af de Zeelandbrug voor de foto. De Zeelandbrug over de Oosterschelde is vijf kilometer lang. Mijn vrouw verklaarde me gek. Maar mooie dingen hebben geen prijs. Ik neem de ruzie met mijn vrouw er graag bij.

Vroeger toen ik nog met mijn schoonvaders kotter ging vissen op de Noordzee zag je het wel vaker.

De schitterende gouden bol die langzaam opgeslokt werd door het water. De overgang van een bezige dag in de stilte van de nacht. Dit schitterende licht werd dan overgenomen door de felle schijnwerpers van de masten op het schip. Je werd dan zo nietig op de uitgestrekte zee. Gewoonlijk werd het 's avonds altijd rustiger. De stevige deining werd zachter. Je zou willen slapen. Maar dat mocht niet, je moest juist nu wakker zijn. De knorrige stem van de kapitein hield je wel alert.

“Let eens op dit, en kijk eens naar dat.” “Heb je de garnaalzift vergrendeld?” Het had allemaal iets romantisch. Maar met een ernstige ondertoon. “Als je links Vlissingen ziet en rechts Terneuzen dan varen we binnen.” De slijkhaven van Kalloo was een getijdenhaven met een niveauverschil van vier meter en meer. Gewoonlijk wachtten we tot het vloed was om met de vloed gewoon mee binnen te varen. Het scheelde heel wat brandstof. Met de netten vissen deden we juist andersom. Die hingen in de afgaande stroom als wij voor anker lagen. De historische eikenhouten kotter van mijn schoonvader was altijd een bezienswaardigheid bij kleine en grote schepen. Een korte dreun door de hoorn en wuivende mensen was dagelijkse kost. Veel Zeeuwen kenden de weg naar Kalloo en naar de beste garnaal. Gekookt, jawel, maar zonder bewaarmiddelen. In de afspanning van mijn schoonvader “De Sluizen” kon je een bruine boterham met garnaal krijgen. Soms als men de tijd had kreeg je daar, uit de tuin van het eiland, een tomaat bij. Wenste je sla, dan ging grootvader even over de brug naar het eiland om sla af te snijden. Achter de bar klopte men wat mayonaise. Het ging allemaal heel vlotjes en toch zat die afspanning altijd propvol. Als de lokale dokter in de polder op visite was geweest, hield zijn auto automatisch halt aan de kroeg. “Een Koninckske graag,” vroeg hij. “En is er nog wat garnaal”. Zelfs een koelkast voor de garnaal had men toen niet. Die lag in manden met wat jutte zakken en wat ijs erop. Het smeltwater hield de garnaal vers. Tegen het eind van de avond moest je geen garnaal meer vragen, want die was op. Tijden veranderen. De zogenaamde hygiëne zou ervoor zorgen dat met allerlei regeltjes het vissen niet meer rendabel was.

En met die overdreven hygiëne hebben we geen weerstand meer tegen ziektes. Professor De Meirleir (Mechelaar) heeft er een boek over geschreven. Het heet “Gezond of Gezondigd.” Een aanrader. Het is een wetenschappelijk werk maar voor iedereen leesbaar en het getuigt van moed om tegen de mainstream in te gaan. Het boek ligt altijd bij mij op het bureel. Ter inzage van iedereen die binnen wandelt. Spijtig dat we nog vele jaren zullen moeten wachten vooraleer men inziet dat overdreven hygiëne alleen maar leidt tot zwakke mensen...

Vanuit het paleis stuurde koning Boudewijn een wagen om verse garnaal te komen halen.

Schoonmoeder had voor die klant een bak die gekoeld werd met gebroken ijs. Uit de kan kreeg de chauffeur een koffie, met melk en suiker, hij kon die buiten, in de wagen voor de deur, opdrinken. Als de garnaal gepeld was rekende ze af. De maat was een cola-glaasje. De koning vroeg altijd vijf cola-glaasjes.

Als de dokter garnaal kwam kopen moest de koning wachten. “Uiteraard”, zei mijn schoonmoeder. “Die zit in Brussel, den dokter die staat hier.”

Soms zaten er wel vijf vrouwen garnaal te pellen. Ze hebben het mij ook willen leren maar ik kreeg het niet voor elkaar. Ze keken wat meewarig neer op de jongen die Wiskunde studeerde, maar nog geen garnaal kon pellen.

Op een warme dag vonden we op zee, op een zandplaat, een heel klein zeehondje. Het beest was totaal verzwakt. Ze zijn van nature schichtig maar nu bewoog het nauwelijks. Je kunt de dieren onschuldig vinden maar ze vreten wel twintig kilo vis per dag. En als visser heb je daar dan een andere kijk op. We pikten het dier op. Thuis kreeg het kleine visjes en de kinderen goten voortdurend water over hem.

Iemand zei dat we de Zoo van Antwerpen moesten vragen. De volgende dag zijn ze “Fred” het zeehondje komen halen. Eén week later kreeg mijn schoonvader een oorkonde van de Zoo uit dank voor de goede zorgen.

Dit is vijftig jaar geleden, weet je wel. We waren fier en ook een beetje triest. De vette huiskat en Bobby de hond waren hun geheimzinnige speelkameraad kwijt. De dorpskinderen treurden ook een beetje.

Garnaal is ook hier en nu van goede kwaliteit. We zoeken nog steeds de Belgische garnaal op. Je moet nu wel naar de vissers in Stellendam om iets of wat kwaliteit te hebben. Maar het lukt nog wel.

“Hoe lang nog?” is een goede vraag. “Tot alles in plastic potjes zit met het nodige bewaarsout en gepeld in Marokko.” Met dank aan... Vult u maar zelf in.

Sam

